

„Cu un talent susținut de ani de zile de cercetări istorice, cizelat în plus de o pasiune extraordinară pentru narațiune, Jill Eileen Smith reușește să prezinte povestea Abigailei într-un mod care ne poartă drept în inima împăratului David și în inima unei femei hotărâte să împlinească voia lui Dumnezeu, indiferent care ar fi fost prețul pentru ea – sau pentru bărbatul pe care-l iubește.”

Tamera Alexander, autoare a titlurilor-bestseller
From a Distance și *The Inheritance*

„Talentul de scriitor al lui Jill Eileen Smith este mai bogat și mai evocativ în acest al doilea volum al seriei *Soțiile regelui David*. Romanul ei m-a purtat înapoi în zilele de odinioară și a adus la viață povestea de dragoste dintre Abigail și David.”

Deborah Raney, autoarea cărților
Almost Forever și a romanelor din seria *Clayburn*

„Plină de neașteptate întorsături de situație și de momente de tandrețe, Abigail este o povestire frumoasă din cadrul trilogiei *Soțiile regelui David*. Cititorii vor adora călătoria emoțională a Abigailei, pe când încheierea adorabilă a narațiunii îi va încânta pe admiratorii de pretutindeni.”

Ginger Garrett, autoare a volumelor
In the Arms of Immortals și *Chosen*

„Relatarea povestirii Abigailei de către Jill Eileen Smith este o narațiune realistă a modului în care s-a derulat probabil viața acestei femei pline de credință și curaj, căsătorită cu unul dintre cei mai puternici oameni ai timpului. Paginile acestea reușesc să o zăgrăvească în mod unic pe Abigail, lăsându-ne să-i vedem fața, să-i auzim vocea, să-i cunoaștem bucuriile și tristețile. Pentru admiratorii literaturii de ficțiune biblică, aceasta se dovedește o povestire care nu trebuie ratată.”

Maureen Lang,
autoare a *Look to the East*.

„Jill Eileen Smith a încondeiat o nouă carte minunată. *Abigail* îi transportă pe cititori înapoi în vremurile biblice, reînviind povestirea lui David și a Abigailei cu o claritate și o emoție pe care le puteți simți ca și când le-ați împărtăși aieva experiențele. O poveste magnifică a credinței și a curajului unei femei în niște circumstanțe cu totul extraordinare.”

Kathleen Fuller, autoare a bestsellerului *A Man of His Word*

„*Abigail* este o relatare plină de viață, accente și de o fidelă reverență față de consemnarea biblică. Jill Eileen Smith reușește să transmită cititorului dragostea pe care ea o poartă împăratului David, iar lectorul se poate identifica îndeaproape cu Abigail, cea de-a treia soție a lui David, împărtășindu-i bucuriile, geloziiile și durerile. Strălucită scriitură!”

Jill Stengll, autoare laureată a operei *Faithful Traitor*

„Povestea Abigailei, una dintre cele mai admirabile femei din Biblie, este explorată îndeaproape în cea mai recentă apariție a seriei lui Jill Eileen Smith. Îngemănând pasiunea, detaliile istorice și complexitatea caracterizării personajelor cu relatarea biblică, Smith reușește să creeze o tapiserie bogată a unei ere pline de dragoste și dor, ce răsună veritabil peste secole. Are un ochi fin pentru detalii istorice și știe cum să sondeze adevărurile biblice în căutarea atât a profunzimilor nerostite, cât și a aspectelor dramatice. Această forță a imaginației autoarei, ce umple tăcerea cuibărită între versetele biblice, este absolut revelatoare în această convingătoare continuare a seriei sale.”

Siri Mitchell, autoare a *Love's Pursuit*

„Am așteptat să apară *Abigail* imediat după ce am răsfoit ultima filă a lui *Mical*, iar Jill Eileen Smith nu m-a dezamăgit. Povestea Abigailei este credibilă și convingătoare și se desfășoară înaintea ochilor mei încărcată de dinamism. Am simțit durerea ei, m-am bucurat de triumfurile ei și am plâns împreună cu ea când tragedia nu a ocolit-o. Un episod excelent al seriei *Soțiile regelui David*. Acum număr zilele până când va apărea *Batșeba*.”

Virginia Smith, autoarea seriei *Sister-to-Sister*

Abigail

SOȚIILE REGELUI DAVID, CARTEA 1

ABIGAIL

Jill Eileen Smith

Traducere de Ariana Roșiu

Casa Cărții, Oradea
2013

Copyright ©2010 by Jill Eileen Smith
Originally published in English under the title
Abigail
by Revell
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Abigail

de Jill Eileen Smith

Copyright © 2013 Editura Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Smith, Jill Eillen

Abigail / Jill Eileen Smith ; trad.: Ariana Roșiu. - Oradea :
Casa Cărții, 2013

ISBN 978-606-8282-54-1

I. Roșiu, Ariana (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Ariana Roșiu

Editarea: Anca Curpaș

Tehnoredactarea: Timeia Viman

Corectura: Fidelia Stroie

Coperta: Marius Bonce

Multiubitului meu Randy – un bărbat după inima lui Dumnezeu și un exemplu minunat a ceea ce înseamnă cu adevărat să fii numit soț și tată.

Și lui Jeff, Chris și Ryan – să-L urmați îndeaproape pe Isus, să împliniți voia Lui și să trăiți visele pe care vi le-a dat El. Inima mamei voastre vă încredințează pe toți în grija Lui.

Partea I

Samuel a murit. Tot Israelul s-a adunat și l-a plâns, și l-au îngropat în locuința lui la Rama. Atunci David s-a sculat și s-a pogorât în pustia Maon. În Maon era un om foarte bogat, a cărui avere era în Carmel; avea trei mii de oi și o mie de capre, și se afla la Carmel pentru tunderea oilor lui. Numele acestui om era Nabal, și nevasta lui se chema Abigail; era o femeie cu judecată și frumoasă la chip, dar bărbatul ei era aspru și rău în faptele lui. El se trăgea din Caleb.

1 Samuel 25:1-3

1

Maon, 1017 î.H.

— Umblă vorba că David este într-un loc nu departe de aici. Nu trebuie decât să spui o vorbă, tată, și l-am putea lăsa pe Simon de tot, pentru a ne alătura lui. Aud că acum e însoțit și de femei și de copii. Mama, Talia și Abigail nu s-ar alătura unui grup nepotrivit.

Abigail aproape că își vărsă vadra cu apă, acum că stătea în curte și o strecura printr-o bucată de pânză pentru băile de mâine. Rugămințile adesea repetate ale fratelui ei nu trebuiau să o surprindă. Îl auzise de multe ori în ultimii doi ani, de când ginerele împăratului fugise și se însoțise cu tot felul de oameni răzvrățiți. Dar de ce acum gândul acesta îi accelerează bătățile inimii, iar picioarele începură să-i tremure?

— Ah, Daniele. Întotdeauna îmi amintești de greșelile mele. Oftatul exagerat al tatălui ei ajunsese la ea de pe acoperișul casei, unde părinții ei, Daniel și Talia, soția acestuia, ședea sporovăind sub primele scăpărări ale lunii. Își imagină felul în care ridica acum ușor din umerii săi subțiri, privirea lui înfrântă. De ce stăruia fratele ei atât de mult asupra acestui lucru? Dacă era atât de dornic să fugă după David, n-avea decât să se ducă! Dar să-l lase pe tatăl lor, pe ei toți în pace.

— N-ai greșit, Iuda. Ești un soț bun, un tată iubitor.

— Da, da, tu n-ai de ce să mă lauzi, scumpa mea soție. Zi de zi o văd pe Abigail a mea cum se face tot mai drăguță, și nu crezi că îmi pare rău de ce-i va face sufletului ei omul acela de îndată ce se va duce să locuiască sub acoperământul lui? Ah! Nu trebuie să mă tentezi, Daniele. Să-mi iau tâlpășița... e mult prea ademenitor.

Comentariul său fu urmat de tăcere. Abigail luă o gură de aer, nevenindu-i să creadă. Oare *ava* chiar era ispitit să facă așa cum îi sugerase Daniel? Niciodată nu se dăduse de gol cu nimic în cei doi ani de când cu logodna fiicei sale, deși ea era doar o copilă, dar care reușise să acopere datoria tatălui – o logodnă ce fusese încheiată înainte să ajungă cu totul la maturitate, înainte să devină femeie. Își atinse eșarfa de la mijloc, iar inima începu să-i bată într-un ritm neregulat. Schimbarea se instala încet, dar șase luni pline trecuseră de atunci. Șase luni de când știa că mirele ei putea veni de-acum în orice clipă.

— Dar, tată, dacă știi că lucrurile vor fi mult mai rele odată ce se mărită Abigail, de ce o lași? Cu siguranță există o cale să împiedici asta, să dezlegi ce-ai legat înainte să fie prea târziu. Daniel vorbea acum mai în surdină, iar Abigail se strădui din răspuțeri să înțeleagă ce spunea. Se apropie mai mult de scările ce duceau spre acoperiș și își puse un picior pe treapta cea mai de jos.

— Nu se mai poate face nimic. Nu crezi că tatăl tău ar fi ieșit din înțelegerea aceasta de-ar fi fost cu puțință? Vocea mamei ei, Naama, fu fermă ca întotdeauna, umplând-o pe Abigail cu o oarecare nădejde. Tatăl ei nu avea să o dea lui Nabal, care era fiul lui Simon, dacă se temea cu adevărat pentru viitorul ei. S-ar fi dus la bătrâni și ar fi găsit cumva o cale să-l despăgubească pe Simon – *oricare ar fi fost aceea*.

Însă recunosc, David ar fi un stăpân mult mai bun decât Simon din Carmel.

Cuvintele mamei ei, atât de neașteptate, o înfiorară pe Abigail, trimitându-i frisoane pe spinare. Se prinse cu mâinile de zid, iar picioarele începură să-i tremure deodată atât de rău

Încât nu-și putu continua drumul până pe acoperiș. De ce vorbeau așa? Nabal putea sosi în orice clipă, chiar în seara aceasta. Cum puteau chiar și numai să pomenească de plecare? Ce-avea să se aleagă de ea?

— Poate că m-aș putea duce înaintea bătrânilor... Vocea tatălui ei o săgetă când îi simți nesiguranța profundă. Niciodată nu sugerase așa ceva. Poate că se vor învoi mai degrabă la desfacearea logodnei decât la aprobarea unui divorț... Abigail ar purta rușinea asupra ei, iar eu nu îi voi putea purta de grijă pentru totdeauna.

— O să-i port eu de grijă. Abia auzi cuvintele lui Daniel deasupra bățăilor puternice ale inimii ei. Divorț? Niciun bărbat nu avea să o mai dorească vreodată după aceea. Avea să rămână singură și stearpă, o viață irosită.

Și cum rămânea cu Nabal? Un gând îndoielnic o asaltă pe nepregătite. Obraznicul, amăgitorul fiu al lui Simon. Închipuirea bunătății pe care i-o prezentase la logodna lor – dar dacă fratele ei grația adevărul, omul acela avea o fire impulsivă, explozivă. Nu o simțise oare din privirea pe care i-o aruncase când o trăsese deoparte în ascunzișul viei, la târgul de vinuri? Luă adânc aer în piept, amintindu-și de valul de rușine – și plăcere – pe care le simțise în clipa când o sărutase atât de pătimaș. Ceea ce începuse ca un sentiment tandru, echilibrat al dragostei ce se trezea, devenise dintr-odată agresiv și brutal. Își lipi două degete de buzele ce-i tremurau.

Nu o putea nega. Nabal era un om atrăgător. De înălțime mijlocie, mușchii nu-i erau nici puternici precum cei ai lui *ava*, nici vânjoși cum erau ai lui Daniel, iar părul îi era mai întunecat decât castanii, negru precum o blană de capră, iar ochii de culoarea pietrei de onix. Încleștat între mustața și barba sa, zâmbetul îi tăinuia ceva întunecat, misterios. Auzise felul în care chicoteau fecioarele, observându-i manierele de nobil și privirile provocatoare. Dacă n-ar fi știut că era al ei, s-ar fi întrebat dacă nu cumva avea ochi pentru vreuna din ele. Și faptul că știa, că își dădea seama că era legat de ea, o făcuse să se simtă mândră. Într-o bună

zi avea să vină după ea, să o ducă pe o cămilă împodobită cu giuvaeruri, să-și împartă cu ea averile, să-i împărtășească intimitatea dragostei sale. Intimitate pe care lăsase să o subînțeleagă atunci... numai de nu l-ar fi împins atât de repede de la ea în ziua aceea.

Se apucă de marginea șalului, strângându-l mai bine în jurul ei, înfiorată mai mult de scăpărarea de mânie pe care și-o aminti în ochii lui decât de aerul răcoros și umed al nopții. Aproape că se făcu mică și o luă la fugă din fața lui, dar prinsoarea mâinilor sale pe brațele ei o țineau în siguranță. Nu ar fi pălmuit-o dacă l-ar fi refuzat, nu? Ar fi așteptat până la împlinirea vremii, până când era cu adevărat femeie, așa cum era acum. Cu siguranță știa că tot ce mai trebuia să facă acum era să vină după ea. Nu avea să o silească în vii.

Scutură din cap, hotărâtă să-și alunge din minte toate gândurile ce o tulburau. Poate că tatăl ei nutrea gânduri trădătoare de a-i anula căsătoria, dar cum de îndrăznea ea să o facă? Deja îngăduise prea mult... iar Nabal s-ar fi legat de promisiunea pe care i-o făcuse tatăl ei, într-un fel sau altul. De asta era sigură.

Doamne, ajută-mă.

— Și în ce fel ne va fi mai bine dacă fugim după David? Vrajmașii lui sunt la fiecare colț. Nu vom mai cunoaște niciodată pacea. Cuvintele mamei ei reușiră să îi potolească bătăile neliniștite ale inimii. Da, de asta aveau cu toții nevoie – de înțelepciune – să îi bage mințile în cap fratelui ei, a cărui logică era întinată de asuprirea lui Simon. Iar tatăl ei, a cărui vlaguire era tot mai vizibilă cu fiecare nouă zi, își arăta pe față părerile de rău.

— Mama ta are dreptate, Daniele. Sunt prea bătrân să-mi mai trăiesc viața asemeni unui fugar, ca să nu mai pomenim de ce ar însemna asta pentru mama ta. Nu am face decât să-l tragem pe David înapoi.

— Ești departe de a fi bătrân, tată. Libertatea ți-ar înnoi puterile.

— Ți-ar plăcea să ți se nască fiul într-o văgăună, fiule? Tonul mamei ei deveni din nou aspru. Este mai bine pentru Talia să fie aici, până va naște în siguranță.

Abigail își luă mâna de pe zid și păși înapoi pe pietrele ce pavau curtea. Discuția avea să se îndrepte acum spre alte lucruri. Mult prea mulți copii umpleau crevasele în mormintele din preajma casei lor – frați și surori de care ar fi trebuit să se bucure ea și Daniel. Daniel nu avea să-și riște viitorul sau sănătatea Taliei după asemenea vorbe. Mama lor știa cum să-și impună părerea.

Sandalele Abigailei călcau ușor prin curte, apoi intră în casă și închise cu grijă ușa îndărăt. Doi ani așteptase deja de la logodirea ei, iar acum, cu cincisprezece veri trecute de când venise pe lume, tânjea după o casă a ei. La cei douăzeci și trei de ani ai săi, cu siguranță că și Nabal tânjea să se căsătorească și să aducă pe lume urmași.

Când, Doamne? Când avea să vină mirele ei după ea?

Își îndepărtă o șuviță de păr din ochi și alungă departe vorbele lui Daniel cu privire la purtarea năbădăioasă a lui Nabal. Când avea să fie căsătorită, lucrurile aveau să fie altfel. Avea să-l ajute pe Nabal să-și vadă felul greșit în care se purta, avea să-i arate cu toată blândețea cum își pierdeau oamenii respectul față de bărbații brutali și plini de răutate, avea să-l ajute să se schimbe.

Lucrurile aveau să se îndrepte. Trebuia să fie așa.

Oftând greu, privi prin odaia cufundată în întuneric, apoi se lăsă jos pe rogojina ei, ascultând la vocile înăbușite ale familiei ei care răzbăteau de pe acoperiș. Însă nesiguranța i se cuibărise în gânduri. Totul păruse cu puțință până în acest moment. Până când auzise îndoielile tatălui ei și pe mama, care era întru totul de acord cu ele. Până când posibilitatea anulării începu să fie reală. Până când fuga și alăturarea cu o bandă de nelegiuți începea să îi pară mai atrăgătoare decât căsătoria cu logodnicul ei.